

Pósa Zoltán

*Lobogónk égő stigmája
Forradalmunk emblémája*

Pongrátz Gergely büszke népe

Rubintúz –vér
Hókristály csönd
Rügybefont bérc:
Trikolorunk,
Vérben ázó
Lyukas zászló

Atyáinkat lemészárló
Vörös csillagos bitangok
Kezeivel irányított
hernyótalpas fémfalanxok
Húsdaráló csontot őrlő
gyilkos hévvel
Hamis békét hazudozó
Csalárd csellel
Nyájas völgyeinknek mélyét
Végzetetlen temetővé
Hegyeinknek karcsú csúcsát
Már megannyi sírkeresztté
Tették volna, ha hagynátok

Pongrátz Gergely büszke népe
Ötvenhatos pesti srácok
Hős halottak tiszta lelke
Isten mindig vigyáz rátok

Radnai István

Hitetlen hit Európa

már kell még kel anyai dombokon
mögöttünk bécs berlin és trianon
lám csak a nap alatt változás
az éledő valóval határos
odalent zászlótlan néma város
sugaras hajnal tűz semmi más

semmi más csak a virrasztó lelkek
rákóczira harsonára kelnek
a rádió hangja nem recseg
vézna tornyok állnak harangszurony
a kereszt a kereszt nem drog sulyom
harangszó nem temet nem temet

ablak nyílik homályos a jövő
hercegem imre fenevad-halál
szemében vulkán ébred feltörő
kell ezredév s még száz míg megtalál

Emlékszóródás

még a hamvakat is
volt olyan kor ledarálták
az osztályellenséget
fantommá leszünk

fantomok még csak egy kereszt
egy csupasz kő sem
amiről az idő karma a nevet
ragadozó a feledés

Néma

az egykori jónás cizellált toronyban
vagy az idő cethala mélyén
mintha könyvbe pincébe bújna
reszket csont-soványan

mikor mindenki hallgat
bénítja félelem szó akad torkán
babits torka már csak a toll
babits szava már csak a könyve

látja ninivét lángba borulni
látja hogy égből leszáll a kénkő
látja hogy múlik el mind aki hallgat
amikor vihar eső két vész közeleg

kívánta bár szólna még egyszer a gége
nem bújna már ékesen kérne kegyelmet

felfal de a szellem él
lehet hogy féregjáraton szökik
milyen pejoratív
így jutni a mennyországba

anyám megvan csupa csont
ha keresném körmőmmel kiásnám